

[Aksel Larsen.]

muligt, at Polen ikke har brug for flere heste, men ved de sidste kulforhandlinger bad Polen jo Danmark betale en del af kullene med smør. Men Danmark sagde: nej, det kan vi ikke; ganske vist vil I betale en højere pris end England, men vi ønsker at sælge vort smør til England til en lavere pris; det har vi bundet os til, og derfor kan Polen ikke få smør. Er det ikke sådan, at en del af det smørkontingent, vi i sin tid gik ind på at levere Sovjetunionen, endnu ikke har kunnet leveres, fordi vi i mellemtiden har forhøjet vore leverancepligter overfor England?

Hvad Tjekkoslavakiet angår, ja, så er det rigtigt, at det har forøget sin samhandel med Sovjetunionen ganske betydeligt. Men hvad skal Tjekkoslavakiet gøre? Når det mangler landbrugsprodukter, må det indrette sin samhandel således, at det handler så meget som muligt med de lande, der vil levere. Danmark vil jo ikke. Tjekkoslavakiet har ønsket at købe smør i Danmark, og Danmark har kun i meget begrænset omfang villet levere smør til Tjekkoslavakiet. I sin tid, da man nægtede at levere i større omfang, begrundede man det med, at man ikke kunne være sikker på, at det ville være ved, og at man derfor måtte holde sig til vor gamle og prøvede kunde, England. Det er jo indlysende, at hvis man ikke selv vil gøre noget for at opsøge nye markeder, får man dem ikke.

Det er endvidere givet, at der ville være mulighed for at skaffe sig nye faste aftagere af smør, hvis man gik ind på at levere, når de meldte sig som købere. Men når man i sådanne tilfælde siger nej, indretter disse lande sig på at klare sig uden det danske smør, og så kan det ikke nytte, at man 2, 3 eller 4 år senere kommer og siger: nu vil vi sælge jer smør — for så er chancen forpasset.

Den højtærede udenrigsminister giver sig til at tale om Londonmødet, og så vender han sig meget skarpt mod nogle efter hans mening urigtige påstande, som jeg skulle have fremsat i min tale her i eftermiddags. Da jeg på grund af den overordentlige velvilje, jeg har været genstand for fra den højtærede udenrigsministers side, er i stand til at bringe ordrette citater af hans tale, skal jeg tillade mig med formandens forventede sanktion at gøre det. I sin tale siger den højtærede udenrigsminister:

„Det ærede medlem hr. Aksel Larsen nævnte i sin tale, at Atlantrådet på sit nylig stedfundne møde i London skulle have besluttet for det første, at Atlantmagterne skulle have fælles generalstab

under amerikansk ledelse, og for det andet at Atlantmagternes militærudgifter skulle afholdes på bekostning af de enkelte landes økonomi, ligeledes under amerikansk ledelse.“

Ja, det sagde den højtærede udenrigsminister for en halvanden times tid siden. Og så tilføjede han, at for ham, der som medlem af rådet deltog i samtlige møder under Londonkonferencen, kom disse oplysninger fra det ærede medlem hr. Aksel Larsen uægtelig som en overraskelse. Ja, for mig kommer de også som en overraskelse; jeg har nemlig ikke sagt det. Jeg har overhovedet ikke talt om noget sådant. Det eneste, jeg har sagt om Londonkonferencen og udenrigsministerens deltagelse i den — for jeg har tilfældigvis notaterne fra min tale og de citater, jeg brugte under talen —, det er det, at jeg har oplæst af „Berlingske Tidende“ en af den højtærede udenrigsministers udtalelser til pressen om resultaterne af Londonkonferencen, den, hvori han siger, at det er ikke tænkeligt, at det resultat, man nåede til i London, fører til en nedsættelse af forsvarsudgifterne, der er snarere grund til at regne med forøgelse. Det er, hvad jeg har sagt, og ikke mere. Jeg har altså overhovedet ikke talt om, at det derovre skulle være besluttet, at Atlantlandene skulle have en fælles generalstab under Amerikas ledelse. Jeg troede for resten, de skulle have en fælles generalstab, men jeg har ikke sagt det. Jeg har heller ikke sagt, at Atlantmagternes militærudgifter skulle afholdes på bekostning af de enkelte landes økonomi. Ja, jeg har altid, når jeg sad på min plads og hørte en af ministrene deltage i en diskussion som denne, næret en vis beundring for den minister, som var i stand til i den forbløffende korte tid, der stod til rådighed, at skrive og lade maskinskrive en så lang og formfuldendt tale. Nu, efter at jeg er blevet klar over, at det afsnit af talen og den polemik imod mig antagelig har været skrevet i flere dage, forinden udenrigsministeren vidste, hvad jeg ville sige, men på et tidspunkt, hvor han regnede med, at jeg ville komme med disse påstande, er jeg ikke så imponeret. Ja, jeg kan for fuldstændighedens skyld nævne, at den højtærede udenrigsminister også erklærede, at jeg her fra talerstolen skulle have sagt, at det var besluttet at forringe levestandarden i Atlantlandene. Det har jeg heller ikke talt om, absolut ikke. Jeg vil være parat til en gentjeneste: selv om jeg ikke har et så fuldendt manuskript, kan ministeren, hvis han ønsker det, få lov til at se det; ellers kan han ved hjælp af fortrykket overbevise sig om, at det er virkelig,